

2. místo

Lucie Růžičková

Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo

Třída: 4. A

Offline

Téma: Můj (ne)obyčejný život

Konečně je pátek. To byl zase tejden. Ti blbečci ze třídy mi počmárali sešity a snědli svačinu. Už popátý tenhle měsíc. Doma to říct nemůžu, stejně by mi nevěřili, mají v hlavě jen svou práci a navíc - od té doby, co se narodil mladší brácha, se všechno točí jenom kolem něj. A to je na světě už šest let.

Hodím na záda batoh a jdu domů. Sotva začnu štrachat klíčem v zámku, už slyším mamku, jak na mě z kuchyně volá: „No to je dost, že seš doma, Adame, pojď se najíst a pak si zabal věci, pojedeme na chatu.“ Protočím panenky a jdu hodit batoh do pokoje. Na mojí posteli sedí ten malej parazit a blbě se tlemí. „Co je zas?“ ptám se ho a on nic neříká, jen se tlemí dál. To je podezřelý. Koukám po pokoji, co provedl, a pak si toho všimnu. Celá moje klávesnice je nechutně polepená a vedle ní leží převrácený kelímek s kofolou. Na to už nemám kapacitu. Jdu do kuchyně kouknout do hrnců. Fuj, hrachovka. To nejím. Tak si radši zapakuju powerbanku, sluchátka a pár dalších nezbytností na víkend, jinak bych tam snad ani nepřežil.

V autě píšu kámošům, o kterých ani nevím, odkud jsou, ale hrajeme spolu po škole online hry. Vysvětluju jim, že zase budu na konci světa, kde není ani internet. Sice mám data, ale co je mi to platný, když tam stejně není signál. Ztracená díra.

Zatímco naši nosí krámy z auta do chaty a brácha zevluje kolem, já jsem dostal veledůležitý úkol, jít do lesa pro nějaký dřevo do krbu, než se setmí. Strčím mobil do kapsy s jasným plánem – chytit někde na kopci signál, občas se to totiž i povede. S mobilem nad hlavou se prodírám lesem a zatím nic. „Do pytle,“ ulevím si, když o něco zakopnu a přistanu obličejem v jehličí. Mobil ale držím statečně nad hlavou. Přece si ho nerozflákám o nějaké šedej šumavské šutr.

Stromy vrhají docela děsivý stíny a slunko je skoro v čudu. Číhám dál na signál a vrchol kopce mám na dohled. Najednou uslyším takovej divnej zvuk. Kouknu doprava, odkud se to ozvalo, ale už nic dalšího nezaselechnu. Je tam skála a pod ní kapradí, nebo jak se tomu plevelu říká. Začíná to tady vypadat dost strašidelně. Zastavím se a v tom tichu slyším jen vlastní srdce, jak mi poskakuje až v krku. Asi mám už halucinace nebo co. Udělám dalších pár kroků a zase. Teď to slyším docela zřetelně. Nejsou na Šumavě medvědi, že ne, uklidňuju v duchu sám sebe. Zní to jako zakňučení. Půlky už mám stažený strachem a mám sto chutí se vykašlat na lovení signálu a seběhnout zpátky k chatě. Nevím, co s těma online kámošema chci vlastně řešit tak důležitýho, abych se kvůli tomu nechal něčím sežrat. Na nic nečekám a rozběhnu se dolů z kopce. Jenže mám neodbytný pocit, že mě někdo sleduje. Otočím se ke skále a vidím dvě žlutý oči, jak na mě civí z kapradí.

Jak zhyponotizovanéj koukám na ty oči a jdu k nim. Nevím, co mě to popadlo. Už je skoro tma a ve zbytku mizernýho světla vidím ležet na zemi nějaký zvíře. Moje znalosti z biologie sice nejsou valný, ale mohl by to bejt vlk. Jak se přibližuju, slyším, jak zvíře varovně zavrčí. Nemůže se hnout, je zamotaný v pytláckým oku. Kleknu si asi metr od vlka, koukám na něj a on na mě. Už nevrčí, jen si hledíme do očí. Cítím, že mi vidí až na dno duše a já zase na dno tý jeho. Nehraj si tady na nějakýho blbýho Škyťáka a vypadni odsud, říká mi moje vnitřní já. Jenže místo jeho dobřejch rad čapnu oko a vlka obratem vysvobodím. Ten, jakmile ucítí volnost, se otočí a zmizí v lese. Já mám najednou nohy jak želé. Mozek taky nefunguje.

Ani nevím, jak jsem se dostal zpátky k chatě, ale vím, že jsem pěkně domlácený. A dřevo taky nemám. „Prosím tě, kde seš tak dlouho!“ křičí sice mamka, ale s mírnou obavou v hlase, „a kde máš to dřevo?!“ Nejsem schopnej žádnýho vysvětlení. Jen se sesunu na židli na terase. „Ani se neptej...“

V noci se přehazuju z boku na bok a nemůžu usnout. Se sobotním svítáním si nazuju pantofle, vezmu mobil a jdu si sednout na terasu. Koukám na displej mobilu a překvapivě pořád žádný signál. „Krám blbej,“ ulevím si a švihnu s ním vztekale do trávy. V tom zahlídnu periferním viděním pohyb ve křoví. Zvednu zrak od mobilu v trávě k okraji lesa. Tam stojí vlk a zase na mě kouká těma žlutejma očima. Sejdu z terasy a jdu pomalu směrem k němu. Nechá mě přijít k sobě asi na deset metrů a pak zmizí v lese. V neděli brzo ráno zase sedím na terase a čekám. Vlč se objeví na stejném místě. „Neboj se, kámo, pod’ ke mně,“ zašeptám na něj. Sednu si do trávy a čekám, jestli přijde. A on přijde. Lehne si a položí mi hlavu do klína.

„Adame, pojd’ už, musíme vyrazit,“ volá máma z auta. Brácha už sedí v autě a čumí na nějakou pohádku na tabletu. Já obcházím chatu a koukám zase k lesu. Nic. Je nedělní odpoledne a zejtra je zase škola. Na tu se fakt strašně těším. Ironicky myšleno. Zabouchnu za sebou dveře od auta, až táta nadskočí. „Musíš s tím tak třískat?“ vzteká se. „Mami, myslíš, že sem můžeme příští víkend zase jet?“